

altid gælder, naar den gaar ud paa Frindelse.

Justitsministeren (Zahle): Jeg skal først til det ærede Medlem fra Aars (Lillelund) sige, at jeg har udtalt, at det er lovligt, at Foreninger holder Auktion, naar Salget alene sker for eller til Medlemmer af Foreningen, saaledes som det ærede Medlem rigtig bemærkede, at jeg havde sagt. Derimod har jeg ikke sagt — dér har det ærede Medlem misforstaaet mig —, at enhver kan sælge ved offentlig Auktion, thi Virksomheden som Auktionsholder er bunden Næring. Naar det ærede Medlem spurgte mig, om det var lovlig Auktionsvirksomhed, naar fire Foreninger med andre Formaal, f. Eks. fire Landboforeninger eller fire Husmandsforeninger, sluttede sig sammen til een samlet Auktionsforening, maa jeg dertil svare, at det er et meget indviklet Domstolsspørgsmaal. Jeg anser det for meget tvivlsomt, om det er lovligt, for overvejende sandsynligt, at det ikke er lovligt; thi disse Foreninger, som altsaa hver for sig er dannede med andet Formaal, slutter sig jo netop sammen alene om det Formaal at holde Auktioner, og de slutter sig vel sagtens sammen, fordi de derved faar en bredere Basis for at skaffe sig Varer til Forauktionering. Formaalet med deres Sammenslutning maa altsaa siges at være at berøve Staten Gebyrer, og det kan man jo ikke uden videre sige er lovligt. Det kan man gøre indenfor det Omfang, Domstolene giver Ret til; men man maa til Domstolene for at faa det afgjort. Yderligere tør jeg ikke gaa i mine Udtalelser om dette.

Jeg maa sige, at jeg finder det besynderligt, at det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (Fraenkel) kan staa her paa denne Talerstol, hvor han har saa frit Lov til at ytre sig, og kræve, at der skal lægges et saa uhyre Baand paa Pressen, at den ikke en Gang maa sige Sandheden om, hvad der foregaar i Retsmøder, som holdes under Efterforskning og Forundersøgelse, ikke en Gang om Forundersøgelsesmøder, som er offentlige. Thi det er det, det drejer sig om, hvad det ærede Medlem ikke synes at vide. Og det ærede Medlem benytter jo sin Frihed i allerhøjeste Grad. Det ærede Medlem udtalte sig om den radikale og socialdemokratiske Presse paa en Maade, som beviste, at det ærede Medlem talte Sandhed, naar han sagde, at han ikke læste den, thi ingen, som læser denne Presse, kan udtale sig paa en saa uforstandig, saarende og uret-

færdig Maade om den, som det ærede Medlem gjorde. Det ærede Medlem fremsatte en Beskyldning imod det radikale Venstres Mænd i Pressen, Mænd, som jeg kender, og som jeg sætter Pris paa, og om hvilke jeg ved, at det er Mænd, der har valgt deres Livsstilling, fordi de har en Idé, og fordi de i den Stilling kan kæmpe for de Ideer, de tror er til deres Fædrelands Gavn. Om disse Mænd fældede det ærede Medlem uden videre uden at have noget som helst Bevis, uden at have noget som helst at anføre til Begrundelse deraf, den Dom, at de ødelægger Personen. Hvorledes kan det ærede Medlem fremsætte en saadan Beskyldning? Med hvilken Ret gaar han her op, dækket af den parlamentariske Ansvarsfrihed, og udslynger en saa grov Beskyldning mod en Kreds af Mænd uden at nævne, hvem han sigter til, og uden at nogen derfor kan gøre Ansvar gældende imod ham? Jeg synes ikke, det er nogen smuk Daad. Og hvad jeg her har sagt om den radikale Presse, hvis Mænd jeg kender nøje, gælder i det store og hele ogsaa om den socialdemokratiske Presse. Saa vidt mig bekendt, er de Mænd, der arbejder ved den socialdemokratiske Presse, Mænd, som arbejder der af ideelle Grunde, fordi de tror, at de ved den Virksomhed, de dér udfolder, gavner Samfundets Udvikling bedst. Det ærede Medlem mener sig imidlertid berettiget til uden videre at fælde en aldeles affejende Dom om dem alle.

Med Hensyn til de Bemærkninger, som i øvrigt er faldne, skal jeg blot henvende mig til det ærede Medlem fra Gudme (Emil Petersen), som drog i Tvivl, at den Maade, hvorpaa man her havde grebet denne Sag an, var den heldigste for Sagens Gennemførelse. Naar jeg ser, hvor rent sagligt det ærede Medlem har taget paa den hele Sag, og ser, hvorledes man fra Højres Side ogsaa har sluttet sig til dette Lovforslag paa den Maade, at man har sagt, at det er dog væsentligt bedre at faa et saadant Lovforslag gennemført end Loven af 1909, og efter at navnlig det ærede Medlem fra Gudme har fremsat den Udtalelse, at han vil være med til at forsøge paa nu at faa Anklageprincippet gennemført i det foreliggende Lovforslag og saa vente med Resten til siden, saa tror jeg, man maa erkende, at det er den rigtige Vej, jeg er slaaet ind paa her, og at vi bedst og hurtigst nærmer os til Maalet, en god Reform af vor Retspleje, ved at fremme det Lovforslag, som her foreligger til Behandling.